

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Aarets Historie.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 220. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr02val-shoot-idm140429413626880/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

den foer afsted, den kom med stærke Kast og jog Taagen bort, Solen skinnede saa varmt; – Vinteren selv var forsvunden, Foraarrets deilige Børn sad paa Aarets Throne.

»Det kalder jeg Nytaar!« sagde Spurve. »Nu faae vi vel igjen vore Rettigheder og Erstatning for den strænge Vinter!« 5

Hvorhen de to Børn vendte sig, der skjød grønne Knopper frem paa Buske og Træer, der blev Græsset højere, Sædemarken mere og mere liflig grøn. Og rundtom kastede den lille Pige Blomster; hun havde af dem i Overflødighed i sit Skjørt, de syntes der at myldre frem, altid var det fuldt, i hvor ivrig hun 10 var med at kaste, – i sin Hilsfærdighed rystede hun en heel Blomster-Snee henover Æble- og Fersken træer, saa at de stode 145 i fuld Pragt før de endnu rigtig havde grønne Blade.

Og hun klappede i Hænderne og Drengen klappede, og da kom der Fugle frem, man vidste ikke hvorfra, og Alle quiddrede 16 og sang: »Vaaren er kommen!«

Det var deilig at see. Og mangan gammel Morlille kom udenfor sin Dør i Solskinnet, skutede sig, saae hen paa de gule Blomster, der prangede over hele Engen, akkurat ligesom i hendes unge Dage; Verden blev ung igjen, »det er velsignet i Dag 20 herude!« sagde hun.

Og Skoven var endnu brunn-grøn, Knop ved Knop, men Skovmærken var fremme, saa frisk og saa duftende, Violerne stode i en Fylde, og der var Anemoner, Kodriver og Oxedriver, ja i hvert Græsstraa var Saft og Kraft, det var rigtignok et 25 Pragt-Tæppe at sidde paa, og der sad Foraarets unge Par og holdt hinanden i Hænderne og sang og smilede og voxte meer og meer.

En mild Regn faldt fra Himlen over dem, de mærkede det ikke, Regndraaben og Gledestaaren blev een og samme Draabe. 30 Brud og Brudgom kyssede hinanden, og i det Nu sprang Skoven ud. – Da Solen stod op, vare alle Skove grønne!

Og Haand i Haand gik Brudeparret under det friske hængende Løvtag, hvor kun Sollysats Straaler og Slagskyggerne 155 gave Farvevexel i det Grønne. En jomfruslig Reenhed og en 35 forfriskende Duft var i de fine Blade! klar og levende rislede Aa og Bæk mellem de fjælsgrønne Siv og over de brogede Steene. »Fuldtop evigt og altid er det og bliver det!« sagde hele Naturen. Og Kukkeren sang og Lærken slog, det var det deilige Foraar; dog Piletræerne havde Uløvanter om sine Blomster, de 40 vare nu saa gruelig forsigtige, og det er kjedeligt!

6 skjød] skede D. 32 grønne! Og] omhængende i r med tilføjeelse NB ny Linie.